

Arrest

nr. 298 519 van 12 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. JESSEN
Gaarveldstraat 111
3500 HASSELT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juli 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. HOEFNAGELS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat R. JESSEN en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, dient op 28 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 3 februari 2021 en op 25 maart 2021, bijgestaan door een tolk die het Pashtou machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 22 juni 2021 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de commissaris-generaal ingetrokken op 30 september 2021.

Op 14 juli 2022 neemt de commissaris-generaal een nieuwe beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun origine te zijn. U bent als soennitische moslim opgegroeid en hangt momenteel geen religie aan.

Als kind bent u met uw gezin van uw dorp Ashpan (Sherzad, Nangarhar) naar Peshawar, Pakistan verhuisd. In 2011 trouwde u in Pakistan. Begin of midden 2016 keerde u met uw echtgenote, twee kinderen, ouders, broers en zus terug naar uw geboortedorp. Vanaf het moment dat u terug in Afghanistan woonde, begon u twijfels te krijgen over de islam door de wandaden van de taliban. Die twijfels werden steeds groter. In 2017 en 2018 waren er veel aanslagen in uw regio en dorp, veel talibanleden werden opgepakt en gedood.

Eind 2018 – begin 2019 werd u benaderd door de taliban om u bij hen aan te sluiten, waardoor u nog meer uw interesse in islam verloor. Uw familie, waaronder uw grootvader die mullah is, is niet op de hoogte van uw afkeer van de islam. U ging in die tijd naar de moskee en nam deel aan de ramadan. Overal waar de taliban u zag, spraken ze u aan om u bij hen te voegen.

In maart 2019 kwam de taliban naar uw huis en beschuldigde u ervan informatie doorgespeeld te hebben aan uw maternale oom N.H., die in Jalalabad als onderdirecteur werkt voor de inlichtingendiensten. De taliban wilde u meenemen en sloeg u in elkaar. U werd met de dood bedreigd. Uw vader heeft u naar een ziekenhuis in Jalalabad gebracht en vervolgens naar een ziekenhuis in Peshawar. U bent anderhalve tot twee maanden in Pakistan gebleven. Terwijl u in het ziekenhuis lag, heeft de taliban uw vader verschillende keren benaderd thuis. Na uw verblijf in Pakistan hebt u drie weken in Jalalabad verbleven in het huis van uw maternale oom S.Q. U had telefonisch contact met uw vader en hij raadde u af om terug naar Ashpan te keren. U bent vervolgens in juli 2019 vertrokken uit Afghanistan. Uw vrouw is toen met uw vier kinderen teruggekeerd naar haar familie in Peshawar.

Uw vader heeft in november 2019 nog een brief gekregen van de taliban en werd verschillende keren benaderd. In het najaar van 2019 zijn uw ouders, broers en zus naar Jalalabad verhuisd om de problemen in het dorp met de taliban te ontlopen. In maart 2021 ontplofte er een magneetbom aan de poort van hun huis. Twee à drie dagen na dit incident zijn uw ouders en broers verhuisd naar een dorp in de buurt van Peshawar.

In Ashpan had u problemen met de neef van uw vader, K.H. Hij woont ook in Ashpan en werkt voor de taliban. Hij wilde dat u zich aansloot bij de taliban zodat u zou sterven en hij jullie gronden kon afpakken. Jullie hadden ongeveer vier jeribs grond.

U heeft Afghanistan verlaten in juli 2019 en bent via Iran naar Turkije gereisd waar u vijf maanden hebt verbleven. Vervolgens reisde u via Griekenland, Italië en Frankrijk naar België gereisd. U kwam hier aan op 25.02.2020 en hebt op 28.02.2020 om internationale bescherming verzocht bij de asielinstanties.

Na uw aankomst in België kwam u in Hasselt in contact met A., een Punjabi die 'qadiani' is. Hij nodigde u uit om zich aan te sluiten bij deze groep. Toen u te weten kwam dat dit ook een religie is, verloor u uw interesse. U bent nooit naar een samenkomst geweest en bent nooit deel geweest van de groep. U bent in geen enkele religie geïnteresseerd, maar gelooft in de vrijheid en mensheid.

Op 23 juni 2021 kreeg u een weigeringsbeslissing. U tekende beroep aan tegen deze beslissing op 19 juli 2021. Gezien de machtswissel in Afghanistan in augustus 2021, werd uw beroep ingetrokken op 30 september 2021.

Ter ondersteuning voor uw verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten neer: ACC vluchtelingenkaarten van uzelf, uw vrouw en uw oudste zoon (k), uw taskara (o), een dreigbrief van de taliban (o), vier documenten van het Khyber Teaching Hospital (k), een envelop (o), een metroticket STIB MIVB (o), 11 documenten in verband met kinesitherapiesessies en onderzoeken (o+k), een document in verband met negatieve COVID-test (o), vier documenten in verband met inschrijving lessen Nederlands (k), drie screenshots in verband met Sharq News facebookpagina (k). In het verzoekschrift

legde u de volgende documenten neer: drie documenten van uw oom N.H.(k), ACC vluchtelingenkaart van uw ouders en twee oudste broers M. en W. (k), documenten in verband met het huurhuis van uw familie in Pakistan (k).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) blijkt dat u uw land ontvluchtte wegens vrees voor de taliban die u bedreigde omdat u informatie doorgegeven zou hebben aan uw oom N.H., die voor de inlichtingendiensten (National Directorate of Security (NDS)) werkt. Daarnaast vreest u de taliban en uw familie omdat u geen moslim meer bent. Ook haalde u problemen aan met K.H., een familielid dat u viseerde omdat hij jullie landbouwgronden wilde bemachtigen. Na grondig onderzoek van uw asielrelaas dient besloten te worden dat het CGVS geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie in uw hoofde kon vaststellen, en dit omwille van onderstaande redenen.

Ten eerste meent het CGVS dat er geen geloof gehecht kan worden aan de bewering dat u gevisieerd zou worden door de taliban omwille van het feit dat uw oom N.H. onderdirecteur is van de inlichtingendiensten in Jalalabad.

In dit verband moet worden beklemtoond dat u tijdens de twee persoonlijke onderhouds geen enkel moment documenten heeft neergelegd die deze bewering staven. Van een hoge functie als onderdirecteur van de inlichtingendiensten kan verwacht worden dat er een overvloed aan documentatie voor handen is die u zou kunnen gebruiken als bewijs van uw familiale band en het beroep van uw oom. Het feit dat u echter niks voorlegde, is een sterke indicatie dat uw oom niet de onderdirecteur is van de inlichtingendiensten. Aangezien hier twijfels over bestaan, verschijnen er ook vraagtekens bij de beweerde problemen die u en uw familie zouden hebben met de taliban.

Uw advocaat haalt in het verzoekschrift aan dat wat betreft het werk van uw oom N.H. als onderdirecteur van de inlichtingendiensten in Jalalabad, het zeer moeilijk was om uw oom te overhalen om bewijsstukken van zijn functie door te sturen maar dat u er ondertussen toch in bent geslaagd om dienaangaande documenten te verkrijgen. Bij het verzoekschrift werden in casu de 'weapon card', 'pension card' en bankkaart van uw oom toegevoegd (zie groene map in administratief dossier nr. 16). Uw advocaat benadrukt dat op de 'weapon card' duidelijk staat aangegeven dat N.H. 'major' is bij het NDS. Het CGVS heeft verschillende opmerkingen betreffende de voorgelegde documenten aangaande het werk van uw beweerde oom aan moederskant. Waar de stukken in het verzoekschrift worden omschreven als respectievelijk een 'weapon card', 'pension card' en bankkaart, moet vooreerst opgemerkt worden dat enkel de 'weapon card', zijnde de 'Weapon Access Card' van het NDS als dusdanig kan worden geïdentificeerd. De kaart is evenwel ongedateerd zodat niet kan worden vastgesteld wanneer ze zou zijn uitgereikt, noch tot wanneer ze geldig zou zijn en dus ook niet wanneer de vermelde persoon werkzaam zou zijn geweest voor het NDS. De 'pension card' is een kaart van de Maiwand Bank waarop 'Pension Department [AFN]' staat aangegeven, zodat het niet duidelijk is of het een bankkaart betreft die wordt uitgereikt aan pensioengerechtigden of een kaart voor personen die voor voornoemd departement van de bank werken. In het eerste geval wijst het CGVS erop dat u nooit heeft aangegeven dat uw oom gepensioneerd is. In het tweede geval wordt erop gewezen dat u beweerde dat uw oom N.H. werkzaam is als onderdirecteur voor het NDS in Jalalabad. Beide mogelijkheden komen aldus niet overeen met uw verklaringen. Het CGVS merkt ter zake nog op dat de kaart hoe dan ook geen verband houdt met het NDS. Het derde document dat, naar het CGVS afleidt, in het verzoekschrift wordt omschreven als een bankkaart, is niet voorzien van een vertaling zodat het CGVS de toepassing van artikel 8 van het Procedurereglement Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vraagt dat de Raad toelaat dit document niet in overweging te nemen daar het werd opgesteld in een andere taal dan deze van de rechtspleging en niet vergezeld is van een voor eensluidend verklaarde vertaling.

Voorts toont u niet aan dat u ook effectief een familieband heeft met N.H., de persoon wiens naam staat vermeld op de voorgelegde documenten. Bijkomend wijst het CGVS er nog op dat u geen originele

documenten voorlegt maar slechts fotokopieën, wat de bewijswaarde ervan relativeert. Evenals blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Afghanistan, Corruptie en documentenfraude, d.d. 14/01/2021), dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten over het algemeen laag. Er kan worden besloten dat de voorliggende stukken geen afdoende bewijs zijn dat u effectief een oom heeft die voor het NDS werkt in Jalalabad, laat staan dat u omwille hiervan door de taliban als informant zou worden beschouwd en gevisieerd.

De geloofwaardigheid van uw aangehaalde problemen met de taliban werd vervolgens verder ondermijnd door uw manifeste poging om het CGVS bewust te misleiden wat betreft de problemen die uw familie heeft gehad in Jalalabad met de taliban omwille van uw/jullie beweerde familieband met een hoge medewerker van de inlichtingendiensten. Sinds het najaar van 2019 woonde uw familie in Anghor Bagh in Jalalabad in een huurhuis. Tot in maart 2021 had uw familie nooit problemen ondervonden, en werden zij nooit benaderd door de taliban. (notities persoonlijk onderhoud (npo) 1 p. 8) Tijdens het tweede persoonlijke onderhoud (PO) haalde u aan dat uw familie in maart 2021 slachtoffer zou zijn geworden van een bomaanslag. Onbekende personen/de taliban zouden een magneetbom aan hun poort hebben bevestigd die in de ochtend is afgegaan. Niemand zou gewond zijn geraakt, er was enkel wat schade aan de poort. (npo 2 p. 2, 4, 5) Na het incident zou Sharq News, een nieuwszender gebaseerd in Jalalabad, zijn langsgekomen bij het huis van uw ouders en heeft daarna een artikel geplaatst op facebook, waarvan u na het tweede persoonlijk onderhoud screenshots doorstuurde per mail (npo 2 p. 4) Een aantal dagen na de bomaanslag zou uw familie naar Pakistan zijn verhuisd, naar een dorpje in de buurt van Peshawar. (npo 2 p. 6)

Het lijkt er op dat u een lukraak artikel gekozen hebt waar toevallig iemand met uw naam vermeld wordt, en dat als bewijs heeft voorgelegd om uw gekunstelde verhaal kracht bij te zetten. Immers, bij een verdere analyse van het artikel, blijkt de inhoud ervan geenszins overeen te stemmen met uw verklaringen. In het artikel, dat dateert van 04/03/2021, wordt vermeld dat er twee mensen gewond raakten en dat het grootste deel van het huis beschadigd was. Er stonden ook een aantal foto's van een beschadigde auto. Het feit dat u andere verklaringen aflegde over de schade van de bom is zeer opvallend. Aangezien het hier draait om een incident aan de voordeur van uw ouders hun woning in Jalalabad, zou logischerwijze van u verwacht mogen worden dat u de details van het gebeurde zou weten. In het verzoekschrift haalt u aan dat u vertelde dat "niemand van uw familie" gewond raakte, maar dat u hiermee niet bedoelde dat er "niemand" gewond raakte. Dit post factum onderscheid komt niet overtuigend over. Zelfs indien geloofd zou worden dat u bedoelde dat niemand van uw familie gewond raakte, waarmee u niet wilde insinueren dat er totaal niemand gewond raakte, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u wel spontaan zou vertellen dat er twee andere mensen gewond raakten. Het feit dat u met geen woord repte over gewonde personen, en dat u beweerde dat enkel de poort van het huis een beetje beschadigd was (npo 2 p. 4, 5) versterkt de theorie dat het hier gaat over een willekeurig artikel. Op deze manier ondermijnt u verder elke geloofwaardigheid van de problemen die u en uw familie zouden ondervinden als gevolg van het werk van uw oom N.H.

Ook het feit dat juist uw voornaam vermeld werd in het artikel is opvallend. In het artikel stond dat het gaat om een huis van een man met de naam M., in het vijfde district. Gevraagd waarom juist uw naam in het artikel staat, antwoordde u dat u niet weet waarom uw naam erin staat, dat men misschien vroeg van wie dat huis was en dat dan uw naam werd gegeven door uw vader of misschien uw broer. (npo 2 p. 15) De namen van uw vader en broers werden overigens niet vermeld in het artikel. Gevraagd waarom ze uw naam zouden geven als u er niet woonde, haalde u aan dat u het hoofd van de familie bent, dat er niemand ouder is dan u. Gevraagd of uw vader niet het hoofd is van het gezin, antwoordde u dat hij in leeftijd ouder is, maar dat de verantwoordelijkheid voor de hele familie bij u ligt. (npo 2 p. 15) Deze verklaring raakt uiteraard kant noch wal. Te meer omdat u nooit zelf in dat huis heeft gewoond.

Aanvullend kan nog worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid van het verhaal nog verder wordt ondermijnd door de volgende twee elementen.

Zo is de door u beweerde modus operandi van de taliban bijzonder onlogisch. Gevraagd naar wat het doel was van de bom, stelde u dat de taliban op dat moment nog dacht dat u in Afghanistan was, maar dat ze niet wisten in welk district u zou verblijven. Het doel van de bom was om u te doden. (npo 2 p. 6,7) Gevraagd waarom de taliban een bom zou hangen op de poort van uw ouders hun huis zonder zeker te weten dat u daar fysiek aanwezig bent, antwoordde u dat misschien mensen verteld hadden dat uw vader en broers in dat huis waren en dat ze daarom dachten dat jullie in de stad waren gaan wonen om zichzelf

te beschermen. (npo 2 p. 7) Het feit dat uw familie na de verhuis naar Jalalabad geen problemen meer heeft ondervonden, maar vervolgens na twee jaar het slachtoffer werd van een magneetbom, doet op zijn minst verbazen. (npo 1 p. 8; npo 2 p. 5) U werd meerdere keren gevraagd waarom de taliban na meer dan twee jaar stilte meteen een bom zou plaatsen zonder uw familie eerst op een andere manier te contacteren en zonder duidelijke aanwijzing dat de taliban naar u op zoek was geweest. U antwoordde dat ze uiteindelijk problemen zouden veroorzaken voor u, dat ze u zouden doden en dat dat de reden is dat het incident is gebeurd, omdat ze voltooien waar ze achteraan gaan. (npo 2 p. 7,8) Dat is echter geen verklaring voor de weinig plausibele vaststelling dat de taliban zonder eerdere waarschuwing naar uw familie toe een bom zou plaatsen aan hun poort, nota bene zonder zeker te zijn of u zich in het huis bevond.

Over de verhuis van uw gezin naar een dorp bij Peshawar, een gebeurtenis die u uitdrukkelijk verbindt aan de beweerde bomaanslag van de taliban tegen uw familie in Jalalabad, kon u zeer weinig details verschaffen. U wist niet in welke omstandigheden uw familie daar leeft, hoe ze voorzien in hun levensonderhoud en in welk dorp ze juist verblijven. Het enige wat u wist is dat ze in een huis leven in een dorp bij Peshawar. (npo 2 p. 6) Uw ouders hebben op dit moment geen documenten die hun verblijf in Peshawar bevestigen. (npo 2 p. 16) Wanneer u werd gevraagd waarom u niets weet over de levensomstandigheden van uw familie antwoordde u dat u nog geen concrete informatie had gevraagd. (npo 2 p. 6) Wanneer u vervolgens nog eens werd gevraagd hoe het komt dat u zo weinig details kan geven over de bomaanslag en over de leefomstandigheden van uw familie in Peshawar, antwoordde u dat ze u geen informatie gegeven hebben en dat ze u geen informatie willen geven. (npo 2 p. 8) Geconfronteerd met het feit dat u, als zogezegde hoofd van het gezin, maar weinig details weet over de leefsituatie van uw ouders in Peshawar, antwoordde u dat ze u geen informatie geven omdat u weg bent en dat ze u niet droevig willen maken. (npo 2 p. 15) Deze verklaring kan niet volstaan. Van een verzoeker tot internationale bescherming mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij alle relevante informatie heeft verzameld om zijn verzoek tot internationale bescherming te staven. Het feit dat u weinig tot geen info kunt geven over de huidige situatie van uw familie, terwijl zij volgens uw verklaringen net omwille van uw problemen zouden zijn verhuisd, doet verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Het feit dat u amper details kon geven over de bomaanslag en de daaropvolgende verhuis van uw ouders naar Pakistan, dat uw verklaringen over de aanslag niet overeenkomen met het artikel van Sharq News en het feit dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken waarom de taliban na twee jaar stilte ineens een bom zou hangen aan de poort van uw ouders hun huis in Jalalabad, leiden tot de conclusie dat niet voor waar kan worden aangenomen dat dit incident betrekking had op uw familie in Jalalabad en dat uw familie dientengevolge gevlucht is uit Jalalabad. Wat nog meer is, uw manifeste poging om het CGVS hierin te misleiden is nefast voor uw algemene geloofwaardigheid en ondermijnt uw hele relaas. Bovenstaande vaststellingen dringen nog enkele conclusies op: gezien uw ongeloofwaardige vaststellingen over de verhuis van uw familie uit Jalalabad, kan worden vermoed dat uw familie daar momenteel nog steeds verblijft, en minstens dat u het CGVS bewust geen correct beeld van uw familiale situatie en netwerk in Afghanistan wilt geven.

Uw advocaat stelde in het verzoekschrift dat u volhardt in uw stelling dat het artikel van Sharq News van 4 maart 2021 wel degelijk gaat over de bomaanslag op het huis van uw familieleden en niet zomaar een lukraak gekozen artikel is. In het artikel wordt aangegeven dat er twee mensen gewond raakten en dat het grootste deel van het huis beschadigd was terwijl u zelf (meermaals) verklaarde dat er **niemand gewond was** en dat enkel de poort een beetje beschadigd was. (zie npo 2 p. 4) U brengt geen elementen aan die de vastgestelde incoherenties tussen uw verklaringen en het door u neergelegde artikel kunnen verklaren of verschonen.

Ter ondersteuning van uw verklaring dat uw familie na het beweerde bomincident in maart 2021 naar Pakistan is teruggekeerd en er woonachtig is, legde u in het verzoekschrift de verblijfskaarten van uw familieleden in Pakistan voor, alsook een document van de eigenaar van hun huurhuis in Peshawar en een kopie van de identiteitskaart van de eigenaar van het huis (zie groene map in administratief dossier nr. 17). Uw advocaat stelt dat uw familie momenteel nog altijd in (een dorp bij) Peshawar woont. Hij herhaalt ter zake nog dat uw familie u de details van hun situatie bespaart om te voorkomen dat u zich ongerust maakt over hen.

In dit verband kan herhaald worden dat u over de verhuis van uw familie naar Pakistan na de beweerde bomaanslag in maart 2021, en over de levensomstandigheden van uw familieleden aldaar, nagenoeg niets kon vertellen op het CGVS, en dit, terwijl u daartoe uitgebreid de kans werd gegeven. U kon daarnaast evenmin een afdoende uitleg geven voor uw onwetendheid ter zake. Er wordt op gewezen dat

u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS expliciet had verklaard dat uw ouders na hun beweerde terugkeer naar Pakistan geen documenten hadden bekomen. U kon bovendien niet aangeven of ze wel dan niet hadden getracht verblijfsdocumenten te bekomen (zie npo 2 p.15-16). Het is dan ook uitzonderlijk opvallend dat u plots in het verzoekschrift foto's kunt neerleggen van de Pakistaanse verblijfskaarten, met name de Afghan Citizen Cards, van uw familieleden. Daarnaast stelt het CGVS vast dat de foto's van de verblijfskaarten geen afgiftedatum bevatten, zodat ze op generlei wijze aantonen dat uw ouders en broers in 2021 daadwerkelijk zouden zijn teruggekeerd naar Peshawar zoals u beweert.

Waar aan het verzoekschrift nog een vermeend bewijs van de eigenaar van het huurhuis van uw familie in Peshawar werd toegevoegd, alsook een kopie van de identiteitskaart van de eigenaar van het huis, moet er op worden gewezen dat ook dit document niet werd vertaald zodat ook hier de toepassing van artikel 8 van het Procedurereglement wordt gevraagd. Bovendien blijkt uit de informatie die in bijlage aan onderhavig verzoekschrift wordt toegevoegd (zie blauwe map in administratief dossier) dat corruptie en documentenfraude ook in Pakistan wijdverspreid is waardoor de bewijswaarde van de door de Pakistaanse overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten tevens wordt ondermijnd.

Ten tweede kan er geen geloof gehecht worden aan uw verklaringen in verband met de afvalligheid van de islam. Ook hier gaat het om een manifeste poging tot fraude en het misleiden van het CGVS.

Op de dienst vreemdelingenzaken (DVZ) zei u het volgende: "Naast deze problemen is **mijn geloof, ideologie** ook een probleem. **Ik behoor tot de kadijani** en wij hebben ons eigen geloof, we geloven in onze vrijheid. Dit wordt niet geaccepteerd daar, niemand weet dit, zelfs niet mijn familie, als iemand erachter zou komen, zouden ze mij ernstig straffen en ik zou zelfs mijn kinderen niet meer mogen zien. Zelfs mijn vrouw weet niet **dat ik kadijani ben.**" De terminologie die u gebruikt om uw eigen geloof te omschrijven doet ten eerste al de wenkbrauwen fronsen. U zei immers dat u door contacten met een Punjabi in België met deze groepering in aanraking was gekomen en dat u deze groepering daarvoor niet kende. In dit verband is het bijgevolg volledig ongeloofwaardig dat u deze beweging als 'kadijani' zou benoemen, gezien uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat dit een scheldwoord is dat door religieuze tegenstanders wordt gebruikt om aanhangers van de beweging, die naar zichzelf verwijst als de ahmadiyya-gemeenschap, te bestempelen (de Pakistaanse overheid, die de ahmadiyyagemeenschap onderdrukt, gebruikt ook consequent de term quadiani). Het is totaal ongeloofwaardig dat u, die deze beweging naar verluidt slechts kende door contact met de aanhangers ervan, consequent een denigerende term zou gebruiken om deze groep te beschrijven.

Verder blijkt dat u tijdens uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, uw verklaringen volledig omkeerde. Bij het begin van het persoonlijk onderhoud gaf u immers aan dat u tijdens uw interview op DVZ foutief had beweerd dat u tot deze 'qadiani'-groepering behoort, omdat u toen nog niet wist dat qadiani ook een religie was: u dacht dat ze een 'vrije groep' waren die bij geen andere religie hoorde. U had aanvankelijk interesse voor deze groepering omdat ze vrij waren. Nadat u wat opzoekwerk deed, zo beweerde u, kwam u erachter dat het wél een religie betrof, waarna u alle interesse verloor, omdat u, zo beweerde u plotsklaps, afvallige was geworden van de islam en sindsdien eigenlijk geen interesse meer hebt in religie tout court. (npo 1 p. 3, 4, 13) U gaf aan dat u nooit deel bent geweest van de groep en nooit naar samenkomsten bent geweest. (npo 1 p. 4, 25, npo 2 p. 26) U bent na ongeveer 20 dagen tot een maand te weten gekomen dat qadiani tot een religie behoren. (npo 1 p. 25) Dat u niet zou weten wat de term qadiani inhoudt, is bevreemdend. U bent immers opgegroeid in Pakistan, het land waar de meeste aanhangers van de ahmadiyya-gemeenschap wonen en waar veel maatschappelijke controverse over deze beweging bestaat. (zie COI Pakistan: de Ahmadiyya-gemeenschap) Dat u voor de eerste keer over de 'qadiani' zou horen in België, is bijgevolg zeer moeilijk te vatten (net zoals het feit dat u in dat geval die specifieke terminologie zou gebruiken). Het feit dat u op DVZ uitdrukkelijk beweerde qadiani te zijn en om deze reden vervolgd te zullen worden door uw familie en de Afghaanse maatschappij, terwijl u achteraf beweerde dat u nooit deel bent geweest van de groep, doet vermoeden dat u dit vluchtmotief aanhaalde om opportunistische redenen en om bewust het CGVS om de tuin te leiden, om dan vervolgens om één of andere reden op klungelachtige wijze een nieuw relaas op te hangen, opnieuw met de intentie de asielinstantie te misleiden. De vaststelling dat u twee totaal verschillende verhalen ophing om uw beweerde afvalligheid van de islam te staven – een beweerde bekering tot een andere religie vs. een afkeer van de islam en desinteresse in religie tout court – zonder dat u hiervoor ook maar een enigszins aannemelijke uitleg kon verschaffen, verhindert dat er nog enig geloof kan worden gehecht aan uw beweerde afvalligheid.

Deze conclusie wordt nog versterkt door het gebrek aan logica in de verklaringen die u vervolgens aflegde over uw vermeende afkeer van de islam. Volgens uw verklaringen hangt u op dit moment geen religie

aan, maar bent u wel geïnteresseerd in de vrijheid. (npo 1 p. 13) U bent als moslim opgegroeid. Uw grootvader is mullah in Ashpan, uw geboortedorp. Hij heeft een uitgebreide kennis van de islam en leidt vijf keer per dag het gebed in de moskee. (npo 2 p. 9, 10) Uw familie heeft u als kind de geloofsbelijdenis van islam bijgebracht, u heeft leren bidden en u werd gezegd om de religie te bestuderen, om altijd te bidden. U werd verboden om dingen te doen die volgens de islam niet mochten. U bestudeerde vroeger de koran twee à drie dagen per week. (npo 2 p. 16,17) U bent als kind naar de madrassa geweest in Peshawar. (npo 2 p. 9) U had de gewoonte om een aantal gebeden thuis te doen en de rest in de moskee, de koran te citeren, de regels te volgen en deel te nemen aan de ramadan. U gaf aan dat het belangrijk was om de regels te volgen. U deed geen dingen die volgens de islam niet mochten. (npo 1 p. 18, 24; npo 2 p. 17) Uw grootvader kwam vaak op bezoek bij uw moeder. (npo 2 p. 10) Hij praatte vaak met u over de islam. Hij zei dan dat u moest bidden, dat u daar niet mee mocht stoppen, dat bidden u succes zou brengen. (npo 2 p. 11) Sinds uw terugkeer van Pakistan naar Afghanistan verloor u uw interesse in de islam naar aanleiding van de wandaden die u de taliban zag doen. Met de tijd werden uw twijfels meer. (npo 2 p. 18) Eind 2018 – begin 2019 nodigde de taliban u uit om zich bij hen aan te sluiten en mee te vechten. Daardoor verloor u volledig uw interesse. U zei dat ze zelf alles mogen doen, maar als anderen iets doen wat niet mag van taliban, ze worden aangevallen, onthoofd omdat ze islam beledigd hadden. (npo 1 p. 24) U gelooft dat alles wat taliban zeggen en doen niet mag. (npo 2 p. 18) Wanneer tijdens het persoonlijk onderhoud werd gesteld dat het niet is omdat mensen in de naam van islam gewelddaden plegen, dat u zelf u geloof moet afzweren, antwoordde u dat u een blinde person bent, dat u niks weet, dat als u van islam wilt weten, u naar hen moet verwijzen om de islam uit te leggen en dat zij het altijd uitleggen zoals zij willen. (npo 2 p. 19) U had eerder gezegd dat de taliban dingen deden die tegen de islam waren. (npo 2 p. 19) Wanneer u werd gevraagd waarom u hen dan alsnog als referentiepunt ziet voor wat islam is, antwoordde u opnieuw dat u blind bent, dat u geen kennis hebt van de islam, dat als u niet naar een rechter of naar een mullah gaat, hoe u dan informatie zou kunnen krijgen van islam, dat u via hen moet gaan om informatie te hebben van islam. (npo 2 p. 19) U werd nog eens specifiek gevraagd waarom u de islam in zijn geheel verwerpt in plaats van de taliban als groepering, immers, er zijn veel overtuigde moslims die niet denken als de taliban. U antwoordde het volgende: “ze vernietigen moskeeën, doden vrouwen, ze doen veel dingen in de naam van islam. **Die dingen gebeuren nergens anders in de wereld, maar in mijn land. U zegt dat er veel moslims zijn over de hele wereld, waarom gebeuren die dingen niet daar, maar wel in mijn land?**” (npo 2 p. 19) De antwoorden die u hier gaf, kunnen op zijn minst verbazen. Dat u meermaals aanhaalde blind te zijn en niks te weten van de islam is opmerkelijk gezien uw opvoeding. De verklaring dat als u iets over de islam wilt weten, u naar de taliban moet verwijzen om de islam uit te leggen, houdt geen steek. Zoals eerder aangetoond, bent u opgevoed als moslim en werd er tijdens uw opvoeding veel nadruk gelegd op bidden, het citeren van de koran en het navolgen van de regels. Uw bewering dat u als een blinde bent wat betreft kennis van de islam, is bijgevolg niet geloofwaardig. In licht van uw opvoeding is het opmerkelijk dat u de islam gelijkstelt aan de daden van de taliban. Des te meer omdat uw grootvader zelf mullah is en u uw hele leven tot aan de verhuis terug naar Afghanistan zelf als moslim door het leven bent gegaan. U stelt zelf de vraag waarom de wandaden nergens anders in de wereld gebeuren maar enkel in Afghanistan. Daaruit volgt de vraag waarom u dan islam volledig gelijk stelt aan de taliban, terwijl u zelf zegt dat de situatie in andere islamitische landen anders is. U kan hier geen verklaring voor geven.

U werd tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd naar hoe uw overtuiging zich in de praktijk uit. Echter dient vastgesteld te worden dat u hier opnieuw bijzonder vaag over bent. Het komt erop neer dat u een goede mens wilt zijn. U gelooft in het bestaan van God en dat God de mens geschapen heeft maar u bidt niet. (npo 2 p. 21) U wilt de mensheid dienen. (npo 2 p. 22) U neemt geen deel meer aan de ramadan en drinkt uit gezondheidsoverwegingen geen alcohol. (npo 2 p. 22, 23) U deelt uw nieuwe overtuiging met niemand. (npo 2 p. 23) Wanneer u werd gevraagd of u naar andere verklaringen hebt gezocht voor zaken die vroeger door de islam werden beantwoord, zoals bijvoorbeeld het ontstaan van de wereld, antwoordde u dat u geen informatie hebt over de islam. (npo 2 p. 22) Zoals eerder vermeld, kan hier geen geloof aan worden gehecht. U bleef doorheen het tweede persoonlijk onderhoud beweren dat u geen informatie hebt over de islam. Deze blote bewering kan geen verklaring zijn voor het feit dat u niet kan substantiëren wat het juist is in islam dat u heeft doen afkeren. Daarenboven geeft u aan dat u nog steeds gelooft dat er een god is die de mens geschapen heeft. U kan geen verklaring bieden voor hoe die twee zaken, geloven in God maar tegelijkertijd de islam niet meer aanhangen, in uw persoonlijke leven verenigbaar zijn. U haalt slechts aan dat er ook Russen zijn die zo geloven, dat er een god bestaat maar daarbij geen deel zijn van een religie. (npo 2 p. 21)

Aangezien u bedrieglijke verklaringen aflegde over de qadiani kan in het geheel geen geloof gehecht worden aan uw afvalligheid van de islam. De bewering dat u in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen leven als voordien, naar de moskee gaan en bidden, kan niet overtuigen. U heeft immers niet aannemelijk

kunnen maken dat u een afkeer van de islam zelf als religie heeft, maar enkel van de taliban en hun gedrag. Aangezien u tot uw terugkeer naar Afghanistan als overtuigd moslim hebt geleefd en u niet hard kan maken dat u een afkeer hebt van de islam in se, kan van u verwacht worden dat u bij terugkeer naar Afghanistan opnieuw zou leven zoals u voordien deed. Daaruit volgt ook dat er geen reden is om aan te nemen dat u door uw familie vervolgd zou worden.

Uw advocaat kwam in het verzoekschrift terug op uw bewering de islam afvallig te zijn. U komt echter niet verder dan te volharden in uw verklaringen en de gevolgtrekkingen van de Commissaris-generaal tegen te spreken, zonder evenwel concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van uw beweerde afvalligheid te herstellen. Waar uw advocaat ter zake nog verwijst naar het voordeel van de twijfel, repliceert het CGVS dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn (RvS 21 oktober 2003, nr. 124.438), wat in casu, zoals blijkt uit deze beslissing, niet het geval is. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Er wordt vastgesteld dat er van twijfel geen sprake is daar er wordt geoordeeld dat aan de door u naar voren gebrachte vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw gehoor op DVZ aangaf dat u vreest voor K.H., een familielid, omdat hij uit is op jullie landbouwgronden. Hij wilde dat u zich aansloot bij de taliban opdat u zou omkomen en hij jullie landbouwgronden kon inpalmen. Tijdens het eerste persoonlijk onderhoud gaf u aan dat uw familie ongeveer vier jeribs grond had. (npo 1 p. 7) U gaf aan dat K.H. nooit specifiek over de gronden heeft gesproken. U kon de bedreigingen niet concreet maken. Tijdens het tweede PO zei u dat jullie de vier jeribs grond verkocht hadden om uw reis naar Europa te kunnen betalen. Gevraagd hoeveel land jullie nog overhebben, antwoordde u dat u niet weet hoeveel jeribs land uw familie nog heeft en hoeveel die waard zijn. Specifiek gevraagd of uw familie op dit moment nog land heeft, antwoordde u dat u niet weet of ze alle stukken land verkocht hebben en of ze nog landbouwgrond hebben. Geconfronteerd met het feit dat u bij DVZ aanhaalde dat u door jullie landbouwgronden gevisieerd wordt door K.H., antwoordde u dat jullie nog een huis hebben maar dat u geen informatie heeft over de landbouwgrond. (npo 2 p. 14) Het verbaast dat u aan de ene kant aangaf dat uw familie vier jeribs grond had en dat ze die alle vier verkocht hadden om uw reis te bekostigen, terwijl u iets later aangaf dat u niet weet of uw familie nog landbouwgrond heeft. Daarenboven is het des te opvallender dat u bij DVZ aanhaalde dat u net omwille van de gronden problemen zou hebben met K.H., aangezien u niet op de hoogte bent van de hoeveelheid grond die uw familie op dit moment nog heeft. Dit is opnieuw een motief dat u aanhaalde uit opportunistische redenen. U kan het echter geenszins hardmaken.

Evenmin heeft u elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw persoonlijk onderhoud plaatsvonden d.d. 3 februari 2021 en 25 maart 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u een kopie neer van de ACC vluchtelingenkaarten van uzelf, uw vrouw en uw oudste zoon, uw originele taskara, een originele dreigbrief van de taliban, kopieën van vier documenten van het Khyber Teaching Hospital, een originele envelop en elf documenten in verband met kinesitherapie sessies en onderzoeken. Deze documenten staven uw identiteit en herkomst, het feit dat u en uw familie in Pakistan hebben gewoond en nadien terugkeerden naar Afghanistan en het feit dat u in het Khyber Teaching Hospital hebt gelegen en dat u rugproblemen heeft. Dit zijn elementen die op zich door het CGVS niet betwist worden. Deze stukken doen dan ook niets af aan de gedane vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. U legde tevens een origineel metroticket van STIB MIVB neer, een origineel document in verband met een negatieve COVID-test en vier kopieën in verband met inschrijving lessen Nederlands. Deze documenten hebben geen betrekking op uw asielrelaas. U legde drie screenshots neer van de facebookpagina van Sharq News. Deze stukken werden eerder in deze beslissing besproken. In het kader van de beroepsprocedure legde u nog kopieën neer van drie documenten van uw oom, de ACC kaart van uw ouders en twee oudste

broers M. en W. en twee documenten in verband met het huis dat uw familie huurt in de buurt van Peshawar. Deze stukken werden tevens reeds besproken in deze beslissing.

Bijgevolg kan u niet aantonen dat u bij terugkeer naar Afghanistan een gegronde vrees voor vervolging zou kennen.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op

https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf en de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern

ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een

schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een

aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen

die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker een schending aan van:

- artikel 48/4, §2, a) en b) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet),
- de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen,
- de beginselen van behoorlijk bestuur met name het zorgvuldigheidsbeginsel,
- artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM).

2.2. Vooreerst geeft verzoeker aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Vervolgens stelt verzoeker, onder verwijzing naar meerdere algemene rapporten en landeninformatie, dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan vanwege de veiligheidssituatie in Afghanistan. In dit verband klaagt hij een gebrek aan actuele informatie aan. Tenslotte wijst verzoeker op zijn vrees voor vervolging in verband met verwestering, waarbij hij benadrukt dat hij sinds februari 2020 in België woont. Hij vreest als verwesterd te worden beschouwd in geval van terugkeer naar Afghanistan.

2.3. Verzoeker vraagt in hoofdde om de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus toe te kennen, in ondergeschikte orde, de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en, in uiterst ondergeschikte orde, om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het CGVS voor verder onderzoek.

2.4. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift volgende stavingstukken toe (zonder beëdigde vertaling):

- *“bewijs tewerkstelling N.H. bij NDS”* - meer bepaald zes kopieën van documenten:
 - o stuk 1: onvertaald
 - o stuk 2: een Afghaanse nationale identiteitskaart (“Islamic Republic of Afghanistan / National Identity Card”) op naam van N.S.
 - o stuk 3: een kaart van Maiwandbank op naam van N.H. met datum 3/20/2019 en vermelding “pension department (AFN)”
 - o stuk 4: een ongedateerde “Weapon Access Card” van het “National Directorate of Security” op naam van N.H.
 - o stukken 5 en 6: onvertaald
- *“bewijs familieband N.H. en N.H.”* - meer bepaald twee kopieën van documenten (taskara’s van N.H. en verzoekers moeder), onvertaald
- *“bewijs dat verzoekers familie daadwerkelijk in Pakistan verblijft (kopie verblijfskaarten + verklaring eigenaar over huurhuis)”* - meer bepaald vijf kopieën van documenten:
 - o stukken 1 en 2: voor- en achterkant van de “Afghan Citizen Card” van vier familieleden
 - o stukken 3, 4 en 5: onvertaald.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 6 november 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij voegt hierbij de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022”* van 23 september 2022 bij en refereert aan het rapport *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van EUAA van 4 november 2022, de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023, het rapport *“Afghanistan Security Situation”* van EUAA van augustus 2022, de COI Focus *“Afghanistan. Veiligheidssituatie”* van 5 mei 2022, de *“Afghanistan Country Focus”* van EASO van januari 2022, het rapport *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van EUAA van augustus 2022, het *“Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van EASO van augustus 2020, het rapport *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van EUAA van augustus 2022 en het rapport *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van UNAMA van juni 2023.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet twee aanvullende nota's neer met verschillende stavingstukken.

De aanvullende nota dd. 13 november 2023 omvat volgende stavingstukken:

- *“vertaling stuk 2 van het verzoekschrift (bewijs tewerkstelling N.H. bij NDS)”*
 - o meer bepaald drie beëdigde vertalingen van (1) een wapenvergunning van het Directoraat-generaal Nationale Veiligheid op naam van N.S., (2) een Afghaanse nationale identiteitskaart op naam van N.S. en (3) een ongedateerd document van het Directoraat-generaal Pensioenfonds op naam van N.S.
- *“krantenartikel “Gent is de stad voor levensgenieters” met foto van verzoeker (De Oud Gazet Gent)”*
- *“bewijs tewerkstelling”*
- *“huurcontract”*
- *“opleidingscertificaat Business Design”*
- *“steunverklaring buurvrouw”*
- *“attest Ligo (Nederlandse les)”*
- *“uittreksel strafregister”*
- *“cursus integratie”*
- *“vertaling verklaring eigenaar huurhuis in Pakistan”*
 - o meer bepaald twee beëdigde vertalingen van (1) een huurovereenkomst en (2) een kopie van een Pakistaanse identiteitskaart.

De aanvullende nota dd. 14 november 2023 omvat volgende stukken, voorzien van een beëdigde vertaling:

- “*vertaling stuk 3 van het verzoekschrift (bewijs verwantschap: (taskara van N.H. en verzoekers moeder)*”
 - o meer bepaald twee beëdigde vertalingen van (1) een taskara op naam van F. en (2) een taskara op naam van N.H.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet

een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.M.*, pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waarover geen twijfel bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Vluchtrelaas

Verzoeker is Afghanistan ontvlucht wegens bedreigingen van de taliban omdat hij informatie zou doorgegeven hebben aan zijn oom die voor de inlichtingendiensten (NDS) werkt. Daarnaast vreest hij de taliban en zijn familie omdat hij geen moslim meer is. Tenslotte haalt hij ook problemen aan met een familielid dat hem viseerde omdat die de landbouwgronden van de familie wilde bemachtigen. Voor de samenvatting van de vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door de verzoeker.

Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen over de beweerde gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om Afghanistan te verlaten gelet op de vele incoherenties en onaannemelijkheden in zijn relaas. De commissaris-generaal stelt onder meer vast dat:

- (i) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat hij geviseerd wordt door de taliban omwille van de positie van zijn oom als onderdirecteur van de inlichtingendiensten in Jalalabad omdat
- (a) verzoeker aanvankelijk, tijdens de twee persoonlijke onderhouds op het CGVS, geen enkel document heeft neergelegd als bewijs van zijn familiale band en het beroep van zijn oom;
 - (b) er verschillende opmerkingen zijn geformuleerd bij de later door verzoeker neergelegde documenten aangaande de tewerkstelling van zijn beweerde oom;
 - (c) verzoeker niet aantoonde dat hij effectief een familieband heeft met de persoon wiens naam staat vermeld op de voorgelegde documenten;
 - (d) de voorgelegde documenten slechts fotokopieën zijn, wat de bewijswaarde ervan relativeert;
 - (e) uit informatie, toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen waardoor de bewijswaarde van dergelijke documenten over het algemeen laag is;
 - (f) dat hieruit kan worden besloten dat de voorliggende stukken geen afdoende bewijs zijn dat verzoeker effectief een oom heeft die voor het NDS werkt in Jalalabad, laat staan dat verzoeker omwille hiervan door de taliban als informant zou worden beschouwd en geviseerd;
 - (g) de geloofwaardigheid van verzoekers problemen met de taliban verder ondermijnd wordt omdat zijn verklaringen over de bomaanval op het huis van zijn familie niet coherent zijn met het door hem neergelegde nieuwsartikel;
 - (h) de *modus operandi* van de taliban bijzonder onlogisch is;
 - (i) verzoeker amper informatie kon verschaffen over de verhuis van zijn familie naar een dorp nabij Peshawar in Pakistan na de beweerde bomaanslag, noch over de levensomstandigheden aldaar;
 - (j) de later door verzoeker neergelegde Pakistaanse verblijfskaarten geen afgiftedatum bevatten zodat ze niet aantonen dat verzoekers ouders en broer in 2021 daadwerkelijk zouden zijn teruggekeerd naar Peshawar.
- (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen in verband met zijn afvalligheid van de islam omdat
- (a) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) verklaarde dat hij zich beschouwde als behorende tot de 'Kadijani', een negatieve benaming voor de Ahmadiyya-gemeenschap, waar hij op het CGVS aangaf na opzoekingswerk geen interesse meer te hebben in de groepering;
 - (b) verzoekers verklaringen over de redenen waarom hij de islam de rug heeft toegekeerd, niet weten te overtuigen.
- (iii) verzoekers problemen met het familielid omwille van de landbouwgronden van zijn familie evenmin geloofwaardig zijn.

Verzoeker slaagt er niet om deze bevindingen aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, zoals hierna zal blijken.

Wat betreft verzoekers bewering dat hij geviseerd wordt door de taliban omwille van het feit dat zijn oom "major" is van de inlichtingendiensten (NDS) in Jalalabad, voegt hij bij het verzoekschrift zes kopieën van documenten aangaande de tewerkstelling van N.H. toe. Het betreffen volgende stukken:

- stuk 1: onvertaald
- stuk 2: een Afghaanse nationale identiteitskaart ("Islamic Republic of Afghanistan / National Identity Card") op naam van N.S.
- stuk 3: een kaart van Maiwandbank op naam van N.H. met datum 3/20/2019 en vermelding "pension department (AFN)"
- stuk 4: een ongedateerde "Weapon Access Card" van het "National Directorate of Security" op naam van N.H.
- stuk 5: onvertaald ("pension card")
- stuk 6: onvertaald.

Drie stukken (stukken 3, 4 en 5) bevonden zich reeds in het administratief dossier en worden uitdrukkelijk vermeld in het verzoekschrift. De overige drie neergelegde stukken worden niet concreet vermeld, toegelicht of geduid in het verzoekschrift. Bij aanvullende nota dd. 13/11/2023 legt verzoeker drie beëdigde vertalingen neer, meer bepaald van (a) een wapenvergunning van het Directoraat-generaal

Nationale Veiligheid op naam van N.S.; (b) een Afghaanse nationale identiteitskaart 'taskara' op naam van N.S.; (c) een ongedateerd document van het Directoraat-generaal Pensioenfonds op naam van N.S. Verzoeker laat echter na om deze vertalingen specifiek te linken aan één van de bij het verzoekschrift neergelegde stukken en geeft opnieuw geen bijkomende toelichting of duiding.

Bij gebrek aan een duidelijke oplijsting van de stukken aangaande de tewerkstelling van N.H. heeft de Raad zelf volgende oplijsting samengesteld:

- stukken 1 en 2, met vertaling (b), betreffen de kopieën van de voor- en achterkant van een Afghaanse nationale identiteitskaart van een persoon met naam N.S., geboortjaar 1958;
- stuk 3 betreft een kopie van een kaart van Maiwandbank op naam van N.H. met datum 3/20/2019 en vermelding "pension department (AFN)";
- stuk 4 betreft een kopie van een ongedateerde "Weapon Access Card" van het "National Directorate of Security - op naam van N.H.;
- stuk 5, met vertaling (c), betreft een kopie van een ongedateerd document van het Directoraat-generaal Pensioenfonds op naam van N.S., met vermelding "gepensioneerd wegens hoge leeftijd"; de pensioen administratie is "het Directoraat-generaal Nationale Veiligheid";
- stuk 6, met vertaling (a), betreft een kopie van een wapenvergunning van het Directoraat-generaal Nationale Veiligheid op naam van N.S., geldig tot 09/11/2018.

Daarnaast legt verzoeker bij dit verzoekschrift als bewijs van familieband tussen N.H. en verzoekers moeder de kopieën van hun taskara's voor. Bij aanvullende nota dd. 14/11/2023 legt verzoeker de beëdigde vertaling van deze taskara's neer.

Vooreerst wijst de Raad erop dat verzoeker geen originele documenten voorlegt maar slechts fotokopieën, wat de bewijswaarde ervan relativeert. Evenals blijkt uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Afghanistan, Corruptie en documentenfraude, dd. 14/01/2021) dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen worden verkregen. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten over het algemeen laag.

Wat betreft de documenten inzake de tewerkstelling van N.H. bij NDS wijst de Raad erop dat stukken 3, 4 en 5 zich reeds in het administratief dossier bevinden en dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift beperkt tot het louter verwijzen naar deze documenten, zonder enig concreet verweer tegen de motieven in de bestreden beslissing. De volgende terechte motieven met betrekking tot stukken 3 en 4 blijven bijgevolg overeind: *"Het CGVS heeft verschillende opmerkingen betreffende de voorgelegde documenten aangaande het werk van uw beweerde oom aan moederskant. Waar de stukken in het verzoekschrift worden omschreven als respectievelijk een 'weapon card', 'pension card' en bankkaart, moet vooreerst opgemerkt worden dat enkel de 'weapon card', zijnde de 'Weapon Access Card' van het NDS als dusdanig kan worden geïdentificeerd. De kaart is evenwel ongedateerd zodat niet kan worden vastgesteld wanneer ze zou zijn uitgereikt, noch tot wanneer ze geldig zou zijn en dus ook niet wanneer de vermeldde persoon werkzaam zou zijn geweest voor het NDS. De 'pension card' is een kaart van de Maiwand Bank waarop 'Pension Department [AFN]' staat aangegeven, zodat het niet duidelijk is of het een bankkaart betreft die wordt uitgereikt aan pensioengerechtigden of een kaart voor personen die voor voornoemd departement van de bank werken. In het eerste geval wijst het CGVS erop dat u nooit heeft aangegeven dat uw oom gepensioneerd is. In het tweede geval wordt erop gewezen dat u beweerde dat uw oom N.H. werkzaam is als onderdirecteur voor het NDS in Jalalabad. Beide mogelijkheden komen aldus niet overeen met uw verklaringen. Het CGVS merkt ter zake nog op dat de kaart hoe dan ook geen verband houdt met het NDS."*

Naast de ongedateerde "weapon acces card" van het NDS (stuk 4) die zich reeds in het administratief dossier bevindt en in de bestreden beslissing wordt besproken, legt verzoeker bij het verzoekschrift een nieuw stuk voor, ditmaal een gedateerde "wapenvergunning" van het NDS, geldig tot 09/11/2018 (stuk 6). Verzoeker laat echter na om in het verzoekschrift enige concrete duiding te geven bij dit stuk. Dit stuk werpt geen ander licht op de bovenstaande bevindingen van de commissaris-generaal.

Wat betreft het bewijs van familieband tussen verzoekers moeder en de beweerde oom N.H. merkt de Raad de volgende incoherenties op: de taskara van de oom vermeldt in de rubriek "geboortedatum" *"uiterlijke leeftijd werd vastgesteld 27 jaar oud in het jaar 1384 = 2005"*, waaruit kan worden afgeleid dat het geboortjaar van de oom zich rond 1978 situeert, terwijl de Afghaanse identiteitskaart van de oom 1958 als geboortedatum vermeldt. Daarnaast merkt de Raad op dat het ongedateerde document van het Directoraat-generaal Pensioenfonds (stuk 5) vermeldt dat de oom gepensioneerd is wegens hoge leeftijd

terwijl verzoeker noch tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken, noch tijdens zijn gehoor op het CGVS heeft vermeld dat zijn beweerde oom gepensioneerd was. Deze incoherenties doen ernstige twijfels rijzen over de tewerkstelling van verzoekers beweerde oom bij NDS en over de vermeende familieband tussen verzoeker en zijn beweerde oom.

Uit het geheel van bovenstaande argumenten besluit de Raad dat voorliggende stukken niet afdoende aannemelijk maken dat verzoeker effectief een oom heeft die voor het NDS werkt in Jalalabad, laat staan dat verzoeker omwille hiervan door de taliban als een informant zou worden beschouwd en geïsoleerd.

Waar verzoeker volhardt in zijn stelling dat het artikel van Sharq News van 4 maart 2021 wel degelijk over de bomaanslag op het huis van zijn familieleden gaat en niet zomaar een lukraak gekozen artikel is zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, verwijst de Raad naar de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat er in het artikel wordt aangegeven dat er twee mensen gewond raakten en dat het grootste deel van het huis beschadigd was terwijl verzoeker zelf (meermaals) verklaarde dat er niemand gewond was en dat enkel de poort een beetje beschadigd was. Aangezien het hier gaat om een incident aan de voordeur van de woning van verzoekers ouders in Jalalabad, mag er logischerwijze van hem worden verwacht dat hij de details van het gebeurde correct kan weergeven. Waar verzoeker deze tegenstrijdigheid tracht te verklaren door te stellen dat “niemand van zijn familie” gewond raakte maar dat hij hiermee niet bedoelde dat er “niemand” gewond raakte, verwijst de Raad naar de terechte vaststelling van de commissaris-generaal: *“Dit post factum onderscheid komt niet overtuigend over. Zelfs indien geloofd zou worden dat u bedoelde dat niemand van uw familie gewond raakte, waarmee u niet wilde insinueren dat er totaal niemand gewond raakte, kan redelijkerwijs verwacht worden dat u wel spontaan zou vertellen dat er twee andere mensen gewond raakten. Het feit dat u met geen woord repte over gewonde personen, en dat u beweerde dat enkel de poort van het huis een beetje beschadigd was (npo 2 p. 4, 5) versterkt de theorie dat het hier gaat over een willekeurig artikel. Op deze manier ondermijnt u verder elke geloofwaardigheid van de problemen die u en uw familie zouden ondervinden als gevolg van het werk van uw oom N.H.”*

Tenslotte werd in de bestreden beslissing ook terecht opgemerkt dat het weinig steek houdt dat in het artikel staat te lezen dat de explosie plaatsvond voor het huis van M. – verzoekers voornaam – terwijl het incident – volgens verzoekers verklaringen – plaatsvond bij het huurhuis van zijn ouders in Jalalabad, een huis waar verzoeker nooit zelf heeft gewoond. Verzoeker brengt geen elementen aan die de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties tussen zijn verklaringen en het door hem neergelegde artikel kunnen verklaren of verschoenen.

Wat betreft de verhuis van verzoekers familie naar Pakistan na de beweerde bomaanslag in maart 2021, stelt verzoeker dat zijn familie momenteel nog steeds in een dorp bij Peshawar verblijft en voegt bij het verzoekschrift als bewijs opnieuw de stukken toe die zich reeds in het administratief dossier bevinden: stukken 1 en 2 – kopie van de voor- en achterkant van de verblijfskaarten van zijn ouders en twee jongere broers in Pakistan; stuk 3 – kopie van het huurcontract; stukken 4 en 5 – kopie van de voor- en achterkant van de Pakistaanse identiteitskaart van de verhuurder. Bij aanvullende nota dd. 13/11/2023 legt verzoeker de beëdigde vertalingen neer van het huurcontract en van de Pakistaanse identiteitskaart van de verhuurder.

Ook hier wijst de Raad erop dat uit informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Pakistan, Corruptie en documentenfraude, dd. 21/01/2021) blijkt dat corruptie en documentenfraude ook in Pakistan wijdverspreid is waardoor de bewijswaarde van de door de Pakistaanse overheidsdiensten afgeleverde attesten en documenten laag is.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker geen concreet verweer voert tegen de motieven in de bestreden beslissing zodat deze overeind blijven: *“In dit verband kan herhaald worden dat u over de verhuis van uw familie naar Pakistan na de beweerde bomaanslag in maart 2021, en over de levensomstandigheden van uw familieleden aldaar, nagenoeg niets kon vertellen op het CGVS, en dit, terwijl u daartoe uitgebreid de kans werd gegeven. U kon daarnaast evenmin een afdoende uitleg geven voor uw onwetendheid ter zake. Er wordt op gewezen dat u tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op het CGVS expliciet had verklaard dat uw ouders na hun beweerde terugkeer naar Pakistan geen documenten hadden bekomen. U kon bovendien niet aangeven of ze wel dan niet hadden getracht verblijfsdocumenten te bekomen (zie npo 2 p.15-16). Het is dan ook uitzonderlijk opvallend dat u plots in het verzoekschrift foto's kunt neerleggen van de Pakistaanse verblijfskaarten, met name de Afghan Citizen Cards, van uw familieleden. Daarnaast stelt het CGVS vast dat de foto's van de verblijfskaarten geen afgiftedatum bevatten, zodat ze op generlei wijze*

aantonen dat uw ouders en broers in 2021 daadwerkelijk zouden zijn teruggekeerd naar Peshawar zoals u beweert."

Verzoeker stelt enkel dat hem bezwaarlijk kwalijk genomen kan worden dat deze verblijfskaarten geen afgiftedatum bevatten en dat deze documenten voldoende zijn om zijn beweringen omtrent de verhuis van zijn familie naar Peshawar te staven. De door verzoeker neergelegde documenten (verblijfskaarten, huurcontract en Pakistaanse identiteitskaart van de verhuurder) tonen hoogstens aan dat verzoekers familie momenteel in Pakistan verblijft maar tonen niet aan dat zij in 2021, omwille van problemen met de taliban, naar Pakistan zijn teruggekeerd.

Wat betreft verzoekers beweerde afvalligheid van de islam, merkt de Raad op dat verzoeker niet verder komt dan te volharden in zijn verklaringen en de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal tegen te spreken, zonder evenwel concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die toelaten de geloofwaardigheid van zijn beweerde afvalligheid te herstellen. Waar verzoeker tenslotte nog verwijst naar het voordeel van de twijfel wijst de Raad erop dat het voordeel van de twijfel slechts kan worden toegekend indien, na onderzoek van alle elementen, de overtuiging bestaat dat de afgelegde verklaringen geloofwaardig zijn, wat *in casu*, zoals blijkt uit wat voorafgaat, niet het geval is. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. De Raad stelt echter vast dat er van twijfel geen sprake is daar de commissaris-generaal, zoals blijkt uit bestreden beslissing en bovenstaande uiteenzetting, terecht oordeelde dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vluchtmotieven.

De overige motieven van de bestreden beslissing die verband houden met de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas worden bijgetreden en door de Raad integraal overgenomen. Deze bevindingen van de commissaris-generaal vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. De voorgelegde documenten, die wegens hun inhoud en beperkte bewijswaarde niet volstaan, worden *in casu* niet aangevuld en geruggesteund door geloofwaardige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan verzoekers verklaringen en documenten in acht genomen, bezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht en dat verzoekers beweerde vrees voor vervolging door de taliban bij terugkeer naar Afghanistan bijgevolg niet aannemelijk wordt gemaakt. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchteling worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.2. (Toegeschreven) verwestering

Verzoeker vreest bij terugkeer naar Afghanistan vervolging door de taliban omwille van (toegeschreven) verwestering wegens zijn verblijf in België sinds februari 2020 en wegens zijn afvalligheid van de islam. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete elementen aan die het aannemelijk maken dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

In de aanvullende nota dd. 13/11/2023 brengt verzoeker volgende concrete elementen aan: *"Verzoeker heeft sinds zijn aankomst in België veel inspanningen geleverd om zich in de Belgische samenleving te integreren, zo leerde hij de taal, vond hij een tewerkstelling en paste hij zich aan de Westerse waarden en normen. Het spreekt voor zich dat verzoeker alhier veranderde. Hij heeft een vrijere omgang met meisjes en vrouwen en herzag een aantal van zijn meningen. Zo gaat hij niet akkoord met de manier waarop vrouwen in Afghanistan behandeld worden, en heeft hij niet dezelfde klederdracht en haardracht. Verzoeker heeft dus weldegelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer naar het land van herkomst."* (...)

"Verzoeker heeft zich steeds op intensieve wijze gemengd onder de Belgische bevolking en ten gevolge van deze open en geïnteresseerde mentaliteit heeft hij een grote vrienden- en kennissenkring opgebouwd die hem willen steunen en helpen."(...)

“Intussen wacht verzoeker al bijna 4 jaar lang op een beslissing. Deze wachttijd is slopend voor verzoeker. Deze situatie heeft een verwoestende impact op het psychisch welbevinden van verzoeker. Niettemin heeft verzoeker zich uitstekend aangepast aan de Belgische maatschappij. Verzoeker heeft reeds sinds lange tijd zijn opvangcentrum verlaten en woont momenteel volledig zelfstandig in Gent, is tewerkgesteld en volgt eveneens nog Nederlandse lessen.”

Ter staving voegt verzoeker volgende documenten toe bij zijn aanvullende nota dd. 13/11/2023: krantenartikel *“Gent is de stad voor levensgenieters”* met foto van verzoeker (De Oud Gazet Gent); bewijzen van tewerkstelling; huurcontract; opleidingscertificaat Business Design; steunverklaring van buurvrouw; attest Ligo (Nederlandse les); uittreksel strafregister en cursus integratie.

Beschermingsverzoeken gebaseerd op (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding in het buitenland kunnen verband houden met de vervolgingsgronden politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Het begrip ‘politieke overtuiging’ houdt onder meer in dat de verzoeker een opvatting, gedachte of mening heeft betreffende een aangelegenheid die verband houdt met potentiële actoren van vervolging en hun beleid of methoden, zonder dat de verzoeker zich in zijn handelen noodzakelijkerwijs door deze overtuigingen, gedachten of meningen moet hebben laten leiden (artikel 48/3, § 4, e) van de Vreemdelingenwet). Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat het begrip ‘politieke overtuiging’ ruim moet worden uitgelegd en elke opvatting, gedachte of mening omvat die, zonder noodzakelijkerwijs rechtstreeks en onmiddellijk politiek van aard te zijn, tot uiting komt in een handelen of nalaten dat door actoren van vervolging aldus wordt opgevat dat het ziet op een aangelegenheid die verband houdt met die actoren of hun beleid en/of hun methoden en een uiting van oppositie of verzet daartegen vormt. De nadruk wordt aldus gelegd op de perceptie van de politieke aard ervan door de actoren van vervolging en niet op de persoonlijke motieven van de verzoeker (HvJ 12 januari 2023, C-280/21, *Migracijos departamentas*, punten 26, 32). Verder kan volgens het Hof een opvatting, gedachte of mening van een verzoeker die nog niet negatief in de belangstelling heeft gestaan van potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst reeds onder het begrip ‘politieke overtuiging’ vallen indien deze verzoeker verklaart die opvatting, gedachte of mening te hebben of te uiten. Bij de beoordeling of de vrees van een verzoeker voor vervolging wegens zijn politieke overtuiging gegrond is, moet volgens het Hof rekening worden gehouden met het feit dat die overtuiging – vanwege de mate waarin deze wordt geuit of eventueel door die verzoeker verrichte activiteiten om die overtuiging te promoten – de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging in het land van herkomst van de verzoeker heeft gewekt of kan wekken. De sterkte van de politieke overtuiging die de verzoeker stelt te hebben en de eventueel verrichte activiteiten om deze overtuiging te promoten, spelen een rol bij de beoordeling van dit risico. Het is volgens het Hof echter niet vereist dat de betrokken overtuiging zo diepgeworteld is bij de verzoeker dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst het uiten ervan niet achterwege zou kunnen laten en zo het risico loopt slachtoffer te worden van daden van vervolging. Een verzoeker wiens politieke overtuiging niet een bepaalde mate van overtuiging heeft of niet fundamenteel of diepgeworteld is, kan immers ook worden vervolgd wegens die politieke overtuiging of wegens *“enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in dat land, rekening houdend met de persoonlijke situatie van de verzoeker en de algemene context van dat land”* (HvJ 21 september 2023, C-151/22, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie, in tegenwoordigheid van Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen (UNHCR)*, punten 36-37 en 46, 49).

Het begrip ‘godsdienst’ omvat onder meer theïstische, niet-theïstische en atheïstische geloofsovertuigingen, het deelnemen aan of het zich onthouden van formele erediensten in de particuliere of openbare sfeer, hetzij alleen of in gemeenschap met anderen, andere religieuze activiteiten of uitingen, dan wel vormen van persoonlijk of gemeenschappelijk gedrag die op een godsdienstige overtuiging zijn gebaseerd of daardoor worden bepaald (artikel 48/3, § 4, b) van de Vreemdelingenwet). Ook aan dit begrip moet volgens het Hof een ruime uitlegging worden gegeven door al zijn bestanddelen in aanmerking te nemen, ongeacht of die openbaar of privé, gemeenschappelijk of individueel zijn (zie HvJ, 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 63 en HvJ, 4 oktober 2018, C-56/17, *Bahtiyar Fathi/Predsdatel na Darzhavna agentsia za bezhantsite*, punt. 78). Het begrip godsdienst, geïnterpreteerd in het licht van artikel 10 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie kan zowel het *forum internum* – dit is het feit een overtuiging te hebben – als het *forum externum* – dat wil zeggen de belijdenis in het openbaar van de godsdienstige overtuiging – omvatten, aangezien godsdienst op één van beide manieren kan worden uitgedrukt (zie in die zin arresten HvJ, 29 mei 2018, C-426/16, *Liga van Moskeeën en Islamitische Organisaties Provincie Antwerpen e.a.*, punt 44, en HvJ, 10 juli 2018, C-25/17, *Tietosuojavaltuutettu in tegenwoordigheid van: Jehovan todistajat* –

uskonnollinen yhdyskunta, punt 47 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Het begrip omvat zowel persoonlijk als gemeenschappelijk gedrag “*dat iemand als noodzakelijk voor zichzelf acht, namelijk gedrag dat „op een godsdienstige overtuiging [is] gebaseerd”, of dat door de geloofsleer wordt voorgeschreven, meer in het bijzonder gedrag dat door een „godsdienstige overtuiging [...] [wordt] bepaald*” (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 71). Het Hof heeft daarbij ook gesteld dat handelingen die bijzonder belangrijk zijn voor de betrokkene om zijn godsdienstige identiteit te bewaren, een relevante factor vormt bij de beoordeling van het gevaar waaraan de verzoeker wegens zijn godsdienst in zijn land van herkomst zal worden blootgesteld (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 70). De vervolgingsvrees is gegrond wanneer in redelijkheid kan worden aangenomen dat de verzoeker bij terugkeer in zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar van vervolging. Daarbij mag van de verzoeker niet worden verwacht dat hij van deze godsdienstige handelingen afziet (HvJ, *Bundesrepublik Deutschland/Y en Z*, punt 80).

Inzake de vervolgingsgrond ‘behoren tot een specifieke sociale groep’ oordeelde het Hof dat een groep geacht moet worden een specifieke sociale groep te vormen als met name aan twee cumulatieve voorwaarden is voldaan: (1) de leden van de groep moeten een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet kan worden gewijzigd, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven en (2) deze groep moet in het betrokken derde land een eigen identiteit hebben, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd (HvJ, 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, *X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel*, punt 45; HvJ, 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova en Ahmedbekov*, punt 89). Het Hof heeft ook benadrukt dat enkel met betrekking tot deze vervolgingsgrond in artikel 10, lid 1 onder d) van de Kwalificatierichtlijn sprake is van een voor de identiteit of morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel kenmerk of geloof dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven (HvJ, *S, A tegen Staatssecretaris van Veiligheid en Justitie*, punt 34).

Voorts heeft het Hof aangegeven dat een uitputtend en grondig onderzoek moet gebeuren van alle relevante omstandigheden met betrekking tot de specifieke persoonlijke situatie van de verzoeker en van de meer algemene context in zijn land van herkomst, met name wat de politieke, juridische, gerechtelijke, historische en sociaal-culturele aspecten ervan betreft, teneinde vast te stellen of die verzoeker een gegronde vrees heeft om persoonlijk te worden vervolgd wegens zijn politieke overtuiging, en met name wegens enige overtuiging die hem kan worden toegedicht door potentiële actoren van vervolging in zijn land van herkomst (HvJ, 21 september 2023, C-151/22, punt 45). Er kan, gelet op de rechtspraak van het Hof inzake het begrip politieke overtuiging en het belang van objectieve landeninformatie bij de beoordeling van beschermingsverzoeken (HvJ, 29 juni 2023, C-756/21, *X tegen International Protection Appeals Tribunal, Minister for Justice and Equality, Ierland, Attorney General*, punten 48-50 en 54-55) redelijkerwijze worden aangenomen dat dergelijk grondig onderzoek *mutatis mutandis* ook vereist is in het kader van een vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) godsdienstige overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties,

kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel op mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatie-technologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons wordt bekeken (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de “geloofsethiek en denkwijze” van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).). Bronnen geven ook aan dat individuen die als “verwesterd” worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “verraders” of “ongelovigen”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”*, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit de voorliggende objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die *“verwesterd”* zijn, of als *“verwesterd”* worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn. Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij verwesterd is dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/ overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van *“zina”* kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen, die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *“Country Guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79).

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker sinds februari 2020 en dus drie jaar en tien maanden in België verblijft en meerderjarig is. De Raad wijst erop dat het aan de verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt. Door in het verzoekschrift en de aanvullende nota louter te

verwijzen naar landenrapporten en de duur van zijn verblijf in België en te poneren dat hij wat kleder- en haardracht een westerse stijl heeft, maakt verzoeker niet aannemelijk dat bij hem sprake is van verwestering in de zin dat hij zich opvattingen, overtuigingen of meningen eigen heeft gemaakt die indruisen tegen regels, wetten, gebruiken en normen zoals vormgegeven door de taliban of als iemand die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden.

Uit de stukken die verzoeker bij aanvullende nota neerlegt en ter terechtzitting aanhaalt, blijkt dat verzoeker werkt, een appartement huurt en een goede verstandhouding heeft met zijn burens, opleidingen volgt (o.a. Nederlands, integratie,...) en een blanco strafregister heeft. Hoewel deze elementen lovenswaardig zijn en aantonen dat verzoeker zich aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf alhier, hij zelfredzaam is en in zijn levensonderhoud voorziet, kan hieruit en uit de aard van zijn activiteiten echter niet blijken dat er bij verzoeker sprake is van verwestering of normoverschrijding. Verzoeker toont hiermee evenmin aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht die dermate sterk is dat verzoeker hierdoor in de negatieve aandacht van de taliban zal komen. Evenmin toont verzoeker hiermee aan dat hij behoort tot een specifieke sociale groep.

Verzoekers voor het overige algemene betoog over zijn vrees als afvallige gezien te worden bij terugkeer naar Afghanistan, kan niet anders doen besluiten. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als zijnde besmet door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en in die zin riskeert vervolgd te worden.

Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet kan blijken dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken.

Verder stelt de Raad vast dat uit het voorgaande is gebleken dat hij geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan heeft aannemelijk gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij omwille van zijn verblijf in België in geval van terugkeer als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden.

De Raad besluit in navolging van het bovenstaande dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/4, §2, a) van de Vreemdelingenwet

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.3. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven

of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvooien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* '*incidents with at least one recorded fatality*', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. De commissaris-generaal heeft terdege vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft enig bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld. Tevens blijkt dat de commissaris-generaal niet beschikt over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Deze bevindingen worden door verzoeker niet betwist en vinden steun in het administratief dossier. Verzoeker brengt met de verwijzing naar algemene landeninformatie *in casu* geen informatie bij die een ander licht kan werpen op voorgaande analyse die gebaseerd is op de beschikbare actuele landeninformatie.

In zoverre in het verzoekschrift wordt opgeworpen dat er een gebrek aan informatie is inzake de huidige situatie in Afghanistan, wordt het volgende aangestipt: De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de Taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

7. Overige aangevoerde schendingen

7.1. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker uitvoerig werd gehoord op het CGVS. Tijdens deze persoonlijke onderhouden kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt evenmin.

7.2. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, merkt de Raad op dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Besluit

Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf december tweeduizend drieëntwintig door:

V. HOEFNAGELS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

V. HOEFNAGELS